

Категорія справи № 922/3067/13: **не визначено.**

Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **23.08.2013.** Оприлюднено: **27.08.2013.**

Дата набрання законної сили: **07.10.2013**

Номер судового провадження: **не визначено**

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Держпром, 8-й під'їзд, майдан Свободи, 5, м. Харків, 61022,

тел. приймальня (057) 705-14-50, тел. канцелярія 705-14-41, факс 705-14-41

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"15" серпня 2013 р. Справа № 922/3067/13

Господарський суд Харківської області у складі:

судді Макаренко О.В.

при секретарі судового засідання Яровому А.С.

розглянувши справу

за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю "Торгова Аграрна Компанія", м. Київ до Товариства з обмеженою відповідальністю "Козіївське", с. Козіївка про стягнення 224 208,91 грн. за участю представників:

позивача - Богонос В.А., довіреність №15 від 23.01.2013 р.

відповідача - не з'явився

ВСТАНОВИВ:

Товариство з обмеженою відповідальністю "Торгова Аграрна Компанія" (позивач) звернулося до господарського суду із позовною заявою, в якій просить суд стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю "Козіївське" (відповідача) основний борг в розмірі 222 305,60 грн., 3% річних в розмірі 1 681,00 грн. та інфляційні втрати в розмірі 222,31 грн. Свої позовні вимоги обґрунтовує тим, що позивач передав відповідачеві товар на загальну суму 222 305,60 грн., а відповідач товар отримав, але оплату вартості товару не провів, чим порушив взяті на себе договірні зобов'язання. Позивач також просить суд покласти на відповідача витрати по сплаті судового збору в розмірі 4 848,18 грн.

Представник позивача у судовому засіданні позовні вимоги підтримав у повному обсязі, просить суд позов задовольнити.

Відповідач про дату, час і місце проведення судового засідання був повідомлений належним чином, у судові засідання, призначені на 06.08.2013 р. та 15.08.2013 р., свого повноважного представника не направив, про причину неявки суд не повідомив, витребуваних судом документів до суду не надав.

Враховуючи те, що судом вжито всіх передбачених законом заходів для належного повідомлення відповідача про дату, час та місце розгляду справи, суд вважає за можливе розглянути справу за відсутності представника відповідача за наявними в ній матеріалами відповідно до вимог ст. 75 Господарського процесуального кодексу України.

З'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтуються позовні вимоги, дослідивши матеріали справи та заслухавши пояснення представника позивача, всебічно та повно дослідивши надані позивачем докази, суд встановив наступне.

Між позивачем та відповідачем у відповідності до ч. 1 ст. 181 ГК України було досягнуто усної домовленості щодо поставки відповідачеві насіння сільськогосподарських культур на загальну суму 222 305,60 грн. (з ПДВ) (далі-товар).

Згідно з ч. 1 ст. 181 ГК України господарський договір за загальним правилом викладається у письмовій формі. Допускається укладення господарських договорів у спрощений спосіб, тобто шляхом обміну листами, факсограмами, телефонограмами тощо, а також прийняттям до виконання замовлень, якщо законом не встановлено спеціальні вимоги до форми та порядку укладення даного виду договорів.

Позивач стверджує, що виконав свої договірні зобов'язання належним чином та просить суд стягнути з відповідача основний борг в розмірі 222 305,60 грн., 3% річних в розмірі 1 681,00 грн. та інфляційні втрати в розмірі 222,31 грн.

Відповідно до ст. 33 ГПК України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень. Докази подаються сторонами та іншими учасниками судового процесу.

Надаючи правову кваліфікацію фактичним обставинам справи, суд дійшов висновку про те, що спірні правовідносини виникли з договору поставки, укладеного сторонами у спрощений спосіб і цей договір є підставою для виникнення у його сторін майново-господарських зобов'язань.

Статтею 712 ЦК України передбачено, що за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму. До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

Відповідно до ст. 34 ГПК України господарський суд приймає тільки ті докази, які мають значення для справи. Обставини справи, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

Як свідчать надані позивачем та досліджені судом матеріали справи, позивач 01.04.2012 р. передав відповідачеві товар на загальну суму 222 305,60 грн., що підтверджується підписаними сторонами видатковими накладними: №493 від 01.04.2012 р. на суму 75 697,60 грн., №494 від 01.04.2012 р. на суму 37 699,20 грн., №495 від 01.04.2012 р. на суму 41 888,00 грн., №496 від 01.04.2012 р. на суму 67 020,80 грн. (а.с.13, 15, 17).

Зі змісту даних накладних вбачається, що вони містять посилання на договір № ПНП-0163 від 19.01.2012 р.

Представник позивача у судовому засіданні повідомив, що дане посилання на договір є помилковим і жодних письмових договорів сторони між собою не укладали. Суд приймає до уваги дані доводи позивача з огляду на відсутність заперечень відповідача з цього приводу, підтверджених належними та допустимими доказами.

Частиною 1 ст. 692 ЦК України передбачено, що покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами

цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару.

Відповідач на підставі довіреностей: №24а від 29.03.2012 р., №22а від 22.03.2012 р., №18/1434 від 20.10.2012 р., №7/1410 від 20.10.2012 р. та №6/8816 від 20.10.2012 р. (а.с.14-18) товар прийняв, проте його вартість не оплатив.

Позивач в порядку ч. 2 ст. 530 ЦК України надіслав на адресу відповідача вимогу від 21.03.2013 р. №12 (а.с.19-20) про сплату у семиденний строк з моменту отримання даної вимоги заборгованість в розмірі 222 305,60 грн. Відповідач відповіді на претензію не надав, заборгованість не сплатив, що й стало підставою для звернення позивача з відповідним позовом.

Таким чином, судом встановлено, що у відповідача перед позивачем існує заборгованість в розмірі 222 305,60 грн., яка до цього часу залишається непогашеною.

Відповідно до ст. 629 ЦК України договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Відповідно до ст. 525 ЦК України одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

З силу ст. 509 ЦК України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші, тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Відно зі ст. 526 ЦК України та ч. 1 ст. 193 ГК України зобов'язання повинно виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Аналогічна норма міститься в ст. 193 ГК України.

З силу ст. 43 ГПК України господарський суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому процесі всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом.

Враховуючи вищевказані обставини і той факт, що відповідач не надав суду доказів на підтвердження сплати ним заборгованості в розмірі 222 305,60 грн., не спростував її наявність або розмір, не довів суду безпідставність її нарахування, суд дійшов висновку про те, що позовні вимоги є правомірними та обґрунтованими.

В приводе решти позовних вимог суд зазначає наступне.

За приписами ст. 610 ЦК України порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

Боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом (ст. 612 ЦК України).

Настиною 1 статті 611 ЦК України передбачено, що у разі порушення зобов'язання настають правові наслідки, встановлені договором або законом.

Статтею 625 ЦК України передбачено, що боржник не звільняється від відповідальності за неможливість виконання ним грошового зобов'язання. Боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Перевіривши правомірність та правильність нарахування позивачем 3% річних в розмірі 1 681,00 грн. та інфляційних втрат в розмірі 222,31 грн., суд дійшов висновку про те, що дані нарахування не суперечать вимогам чинного законодавства України, відповідають наданим розрахункам, тому позовні вимоги в цій частині також є правомірними, обґрунтованими та підлягають задоволенню.

Вирішуючи питання розподілу судового збору, суд керується ст. 49 Господарського процесуального кодексу України, відповідно до якої судовий збір в розмірі 4 484,18 грн. має бути покладено на відповідача.

Враховуючи викладене та керуючись ст. ст. 181, 193 Господарського кодексу України, ст. ст. 509, 525, 526, 530, 610-612, 629, 639, 692, 712 Цивільного кодексу України, ст. ст. 1, 4, 4-3, 33, 43, 44, 49, 75, 82-85 Господарського процесуального кодексу України, суд -

ВИРІШИВ:

Позовні вимоги задовольнити повністю.

Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю "Козіївське" (62011, Харківська область, Краснокутський район, с. Козіївка, вул. Леніна, 40, код ЄДРПОУ 30739637) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Торгова Аграрна Компанія" (місцезнаходження: 04050, м. Київ, вул. Мельникова, 12, код ЄДРПОУ 37469662, п/р26008010007628 в філії ВАТ "УніКредит Банк", МФО 300744) основний борг в розмірі 222 305,60 грн., 3% річних в розмірі 1 681,00 грн., інфляційні втрати в розмірі 222,31 грн. та 4 484,18 грн. судового збору.

Видати наказ після набрання рішенням законної сили.

Повне рішення складено 19.08.2013 р.

Суддя Макаренко О.В.

ХАРКІВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"07" жовтня 2013 р.

Справа № 922/3067/13

Колегія суддів у складі: головуючий суддя Могилевкін Ю.О., суддя Істоміна О.А., суддя Плужник О.В.

при секретарі - Казаковій О.В.

за участю представників сторін:

позивача - Богонос В.А.

відповідача - не з'явився

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні Харківського апеляційного суду апеляційну скаргу ТОВ "Козіївське", с. Козіївка (вх. №2791X/3-9) на рішення господарського суду Харківської області від 15.08.13 року у справі №922/3067/13

за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю "Торгова Аграрна Компанія", м. Київ

до Товариства з обмеженою відповідальністю "Козіївське", с. Козіївка, Краснокутський район

про стягнення 224 208,91 грн., -

ВСТАНОВИЛА:

Товариство з обмеженою відповідальністю "Торгова Аграрна Компанія" (позивач) звернулося до господарського суду Харківської області із позовною заявою, в якій просить суд стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю "Козіївське" (відповідача) основний борг в розмірі 222 305,60 грн., 3% річних в розмірі 1 681,00 грн. та інфляційні втрати в розмірі 222,31 грн. Свої позовні вимоги обґрунтовує тим, що позивач передав відповідачеві товар на загальну суму 222 305,60 грн., а відповідач товар отримав, але оплату вартості товару не провів, чим порушив взяті на себе договірні зобов'язання. Позивач також просить суд покласти на відповідача витрати по сплаті судового збору в розмірі 4 848,18 грн.

Рішенням господарського суду Харківської області від 15.08.2013 року по справі №922/3067/13 (суддя Макаренко О.В.) позовні вимоги задоволено повністю. Стягнуто з ТОВ "Козіївське" на користь ТОВ "Торгова Аграрна Компанія" основний борг в розмірі 222305,60 грн., 3% річних в розмірі 1681,00 грн., інфляційні втрати в розмірі 222,31 грн. та 4484,18 грн. судового збору.

Рішення мотивоване тим, що відповідач не надав суду доказів на підтвердження сплати ним заборгованості в розмірі 222305,60 грн., не спростував її наявність або розмір, не довів суду безпідставність її нарахування, тож позовні вимоги є правомірними та обґрунтованими. Нараховані позивачем 3% річних в розмірі 1681,00 грн. та інфляційних втрат в розмірі 222,31 грн. не суперечать вимогам чинного законодавства України, відповідають наданим розрахункам, тому

скаржника на те, що в накладних на постачання відповідачу товару зазначене посилання на договір №ПНП-0163 від 19.01.2012 р. представник позивача пояснив, що позивачем був надісланий відповідачу для підписання зазначений договір, в зв'язку із чим в накладних позивач послався на нього. Однак відповідачем підписаний договір №ПНП-0163 від 19.01.2012 р. не був повернутий.

Відповідач свого представника в засідання судової колегії не направив, відповідних доказів в обґрунтування апеляційної скарги не надав, хоча належним чином був повідомлений про час і місце розгляду справи за поданою апеляційною скаргою (про що свідчать поштові повідомлення про вручення ухвали).

Судова колегія, в межах вимог передбачених ст.101 ГПК України, повторно розглянувши справу та перевіривши повноту, законність та обґрунтованість рішення суду першої інстанції та доводи апеляційної скарги, приходить до висновку про залишення рішення господарського суду першої інстанції без змін, а апеляційної скарги без задоволення з наступних підстав.

Згідно з ч. 3 ст. 22 ГПК України сторони зобов'язані добросовісно користуватися належними їм процесуальними правами, виявляти взаємну повагу до прав і охоронюваних законом інтересів другої сторони, вживати заходів до всебічного, повного та об'єктивного дослідження всіх обставин справи. Подача клопотань спрямованих на штучне затягування судового процесу, суперечить вимогам ГПК України.

Неявка представника відповідача у засідання не є обставиною, що позбавляє суд розглянути справу, оскільки відповідач, як юридична особа, своєчасно отримавши ухвалу суду першої інстанції про порушення провадження у справі, з визначенням часу і місця розгляду справи за поданим позовом, в разі відпустки керівника, мав змогу та повинен був направити у засідання іншого представника (заступника) для надання відповідних доказів та пояснень щодо заявленого до нього позову.

Таким чином, відповідач, передбаченими ст. 22 ГПК України правами не скористався, процесуальне право на участь у судовому засіданні не реалізував, тому, клопотання відповідача є необґрунтованим і таким, що не відповідає принципу добросовісності в користуванні процесуальними правами.

Суд першої інстанції правомірно зазначив, що нез'явлення представників сторін не перешкоджає розгляду справи, тому суд розглянув справу за наявними в ній документами згідно ст.75 ГПК України.

Відповідно до вимог ст. 33 Господарського процесуального кодексу України обов'язок доказування і подання доказів покладається на сторони. Кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень.

В даному випадку саме відповідач повинен був довести суду та надати відповідні докази в обґрунтування несплати позивачу отриманого товару, тому, посилання апелянта (відповідача) на пункт 2 Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 23.03.2012 р. №6 "Про судові рішення" є безпідставним.

Таких доказів апелянтом (відповідачем) не надано і до апеляційного суду разом з апеляційною скаргою в обґрунтування своїх вимог щодо скасування рішення суду першої інстанції відповідно до ст. 104 ГПК України.

Як вбачається з матеріалів справи і встановлено судом першої інстанції, між позивачем та відповідачем у відповідності до ч. 1 ст. 181 ГК України було досягнуто усної домовленості щодо поставки відповідачеві насіння сільськогосподарських культур на загальну суму 222305,60 грн. (з ПДВ) (далі-товар).

В своєму рішенні суд першої інстанції правомірно зазначив, що згідно з ч. 1 ст. 181 ГК України господарський договір за загальним правилом укладається у письмовій формі. Допускається укладення господарських договорів у спрощений спосіб, тобто шляхом обміну листами, факсограмами, телефонограмами тощо, а

також прийняттям до виконання замовлень, якщо законом не встановлено спеціальні вимоги до форми та порядку укладення даного виду договорів.

Позивач стверджує, що виконав свої договірні зобов'язання належним чином та просить суд стягнути з відповідача основний борг в розмірі 222 305,60 грн., 3% річних в розмірі 1 681,00 грн. та інфляційні втрати в розмірі 222,31 грн.

Надаючи правову кваліфікацію фактичним обставинам справи, суд першої інстанції обґрунтовано дійшов висновку про те, що спірні правовідносини виникли з договору поставки, укладеного сторонами у спрощений спосіб і цей договір є підставою для виникнення у його сторін майново-господарських зобов'язань.

Статтею 712 ЦК України передбачено, що за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму. До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

Як свідчать надані позивачем та досліджені судом першої інстанції матеріали справи, позивач 01.04.2012 р. передав відповідачеві товар на загальну суму 222305,60 грн., що підтверджується підписаними сторонами видатковими накладними: №493 від 01.04.2012 р. на суму 75 697,60 грн., №494 від 01.04.2012 р. на суму 37 699,20 грн., №495 від 01.04.2012 р. на суму 41 888,00 грн., №496 від 01.04.2012 р. на суму 67 020,80 грн. (а.с.13, 15, 17).

Зі змісту даних накладних вбачається, що вони містять посилання на договір № ПНП-0163 від 19.01.2012 р.

Представник позивача у судовому засіданні повідомив, що дане посилання на договір є помилковим.

Статтею 9 Закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" передбачені обов'язкові реквізити первинних документів, зокрема: назву документа (форми); дату і місце складання; назву підприємства, від імені якого складено документ; зміст та обсяг господарської операції, одиницю виміру господарської операції; особистий підпис або інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції.

Такий самий перелік реквізитів містить також і п. 2.4 "Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку", затверджене наказом Міністерства фінансів України від 24 травня 1995 р. N 88.

Отже посилання на договір не є обов'язковим реквізитом, що повинен бути зазначений в видатковій накладній.

Як правомірно зазначив суд першої інстанції у своєму рішенні, частиною 1 ст. 692 ЦК України передбачено, що покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару.

З матеріалів справи вбачається, що відповідач на підставі довіреностей: №24а від 29.03.2012 р., №22а від 22.03.2012 р., №18/1434 від 20.10.2012 р., №7/1410 від 20.10.2012 р. та №6/8816 від 20.10.2012 р. (а.с.14-18) товар прийняв, проте його вартість не оплатив.

Позивач в порядку ч. 2 ст. 530 ЦК України надіслав на адресу відповідача вимогу від 21.03.2013 р. №12 (а.с.19-20) про сплату у семиденний строк з моменту отримання даної вимоги заборгованість в розмірі 222305,60 грн. Відповідач відповіді на претензію не надав, заборгованість не сплатив, що й стало підставою для звернення позивача з відповідним позовом.

Таким чином, судом першої інстанції обґрунтовано встановлено, що у

відповідача перед позивачем існує заборгованість в розмірі 222 305,60 грн., яка до цього часу залишається непогашеною.

Відповідно до ст. 629 ЦК України договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Відповідно до ст. 525 ЦК України одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

В силу ст. 509 ЦК України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші, тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Згідно зі ст. 526 ЦК України та ч. 1 ст. 193 ГК України зобов'язання повинно виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Враховуючи вищевказані обставини і той факт, що відповідач не надав суду доказів на підтвердження сплати ним заборгованості в розмірі 222305,60 грн., не спростував її наявності або розмір, не довів суду безпідставності її нарахування, суд першої інстанції правомірно дійшов висновку про те, що позовні вимоги в цій частині є обґрунтованими та підлягають задоволенню.

З приводу решти позовних вимог суд першої інстанції також правомірно зазначив, що за приписами ст. 610 ЦК України порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

Боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом (ст. 612 ЦК України).

Частиною 1 статті 611 ЦК України передбачено, що у разі порушення зобов'язання настають правові наслідки, встановлені договором або законом.

Статтею 625 ЦК України передбачено, що боржник не звільняється від відповідальності за неможливість виконання ним грошового зобов'язання. Боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Перевіривши правомірність та правильність нарахування позивачем 3% річних в розмірі 1 681,00 грн. та інфляційних втрат в розмірі 222,31 грн., суд першої інстанції обґрунтовано дійшов висновку про те, що дані нарахування не суперечать вимогам чинного законодавства України, відповідають наданим розрахункам, тому позовні вимоги в цій частині також є правомірними, обґрунтованими та підлягають задоволенню.

Вирішуючи питання розподілу судового збору, суд першої інстанції керувався ст. 49 Господарського процесуального кодексу України, відповідно до якої судовий збір в розмірі 4 484,18 грн. має бути покладено на відповідача.

На підставі вищевикладеного, рішення господарського суду Харківської області від 15.08.13 року у справі №922/3067/13 прийнято з урахуванням фактичних обставин справи та діючого законодавства, без порушень норм матеріального та процесуального права, тому підлягає залишенню без змін, а апеляційна скарга - без задоволення.

Таким чином, керуючись ст. ст. 181, 193 Господарського кодексу України, ст. ст. 509, 525, 526, 530, 610-612, 629, 639, 692, 712 Цивільного кодексу України, ст.ст. 33, 49, 99, 101, п.1 ст.103, ст.105 Господарського процесуального кодексу України,

судова колегія, —

ПОСТАНОВИЛА:

Рішення господарського суду Харківської області від 15.08.13 року у справі №922/3067/13 залишити без змін, а апеляційну скаргу - без задоволення.

Дана постанова набирає законної сили з дня її прийняття і може бути оскаржена протягом двадцяти днів до касаційної інстанції Вищого господарського суду України.

Повний текст постанови підписаний 08.10.2013 року.

Головуючий суддя

ПІДПИС

Могилевкін Ю.О.

Суддя

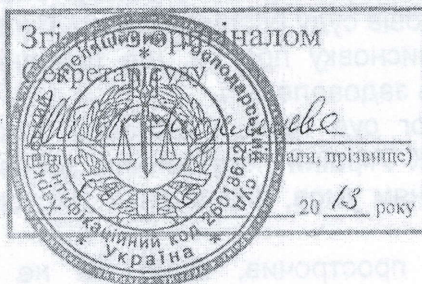
ПІДПИС

Істоміна О.А.

Суддя

ПІДПИС

Плужник О.В.

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

НАКАЗ

на примусове виконання рішення

Дата видачі 30.08.2013 р.

м. Харків

Справа № 922/3067/13

Наказ видається на виконання рішення господарського суду Харківської області від "15" серпня 2013 р.

Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю "Козіївське" (62011, Харківська область, Краснокутський район, с. Козіївка, вул. Леніна, 40, код ЄДРПОУ 30739637) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Торгова Аграрна Компанія" (місцезнаходження: 04050, м. Київ, вул. Мельникова, 12, код ЄДРПОУ 37469662, п/р26008010007628 в філії ВАТ "УніКредит Банк", МФО 300744) основний борг в розмірі 222 305,60 грн., 3% річних в розмірі 1 681,00 грн., інфляційні втрати в розмірі 222,31 грн. та 4 484,18 грн. судового збору.

Рішення набирає чинності "30" серпня 2013 р.

Наказ дійсний для пред'явлення до виконання у кредитні установи (державному виконавцю) до "31" серпня 2014 р.

Суддя

 Макаренко О.В.

*22*2479095*1*